

alle partigrænser, er det da, at hvis der er nogen, vi skal støtte, er det de familier, hvor et eller flere medlemmer er syge eller handicappede. Naturligvis er de familier, og naturligvis skal vi også føre familiepolitik for dem og gøre en indsats for dem. Det er da helt klart.

Når vi taler børnehaver, er der nogle børn, som af forskellige grunde ikke kan få tilstrækkelig opbakning hjemmefra, måske fordi de har nogle forældre, der er ressourcetsvage på grund af sygdom, mens andre børn måske selv er handicappede eller syge. Det er i høj grad dem, vi skal tænke på, og jeg mener altså, de er omfattet af begrebet udsatte børn.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er altså for billigt sluppet. Det er for dårligt, at ministeren overhovedet ikke har de familietyper med i denne familiedegørelse, og ministeren gør heller ikke særlig meget ud af de socialt svage familier rent økonomisk set. Men det er så, hvad det er, for det er ikke regeringens politik.

Men når ministeren oven i købet siger, at selvfølgelig skal vi have dem med, hvorfor er de handicappede så overhovedet ikke nævnt? Hvorfor er de forældre overhovedet ikke nævnt? Og hvorfor er det overhovedet ikke nævnt, at der kan være børn, hvis forældre er døde, eller hvad ved jeg? Der er mange, der overhovedet ikke er nævnt.

Det er kun de 80 pct. helt almindelige familier, som jeg kalder dem, der er nævnt. De sidste 20 pct. af familierne tager ministeren sig ikke af, og problemet med ressortopdelingen er, at vi – det har ministeren jo også været inde på – får en underlig socialpolitisk debat. Men tingene hænger jo sammen, hvis familierne skal kunne fungere, og derfor synes jeg faktisk, det er for dårligt.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Fru Lone Dybkjær synes, det er for dårligt, og det er jo et legitimt standpunkt. Men jeg vil sige, at jeg ikke sagde noget om en underlig socialpolitisk debat; jeg talte om en socialpolitisk debat. Der er temmelig stor forskel på de to ting, og ordet underlig må stå for fru Lone Dybkjærs egen regning.

Der er mange ting, der ikke er nævnt i denne familiepolitiske redegørelse, som kunne have

været nævnt, men nu har vi altså valgt at bruge nogle generelle, sammenfattende ord, der omfatter de familier, som har nogle særlige problemer. Vi har bl.a. anvendt ordet udsatte, som dækker over børn, der har nogle særlige problemer, altså også syge og handicappede osv., og det er altså ikke for let sluppet. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Jeg vil undlade at give karakterer til andre, for det synes jeg ikke jeg vil bruge min tid på, og jeg er heller ikke sur.

Jeg har hæftet mig ved, at ministeren sagde, at det handler om at give gode rammevilkår. Sådan som jeg forstår ministeren, handler det egentlig om, at de flest mulige familier kan bevæge sig inden for den ramme, vi kan definere som den, de normalt fungerende familier bevæger sig inden for, og at det, vi skal tilstræbe, er, at de færrest mulige falder uden for rammerne. Er det rigtigt forstået? Jeg kan næsten se på ministerens øjne, at det er det.

Jeg har på baggrund af Dansk Socialrådgiverforenings svar spurgt nogle gange om børns vilkår: Hvad mener ministeren om, at de udsagn, vi får ind fra omverdenen, dvs. fra dem, der er meget tæt på de mennesker, faktisk fortæller, at man er i gang med en øvelse, som gør, at der ryger flere ud af de gode rammevilkår? Hvordan ser ministeren på de meddelelser, når man holder dem op mod redegørelsen?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg synes da, vi skal tage det alvorligt, når de, der beskæftiger sig med folk, som er i krise og har problemer, fortæller os om det og også kvalificerer, hvad problemerne består i, og fortæller, at problemerne bliver større for nogle. Det er da noget, vi skal forholde os alvorligt til.

Jeg vil sige, at vi først og fremmest skal sætte ind fra det offentliges side over for netop dem, som falder uden for rammerne. Det er dem, vi i særlig grad skal målrette vores ressourcer mod, for det er jo dem, der har mest brug for hjælp.

Vi skulle jo gerne indrette os sådan her i samfundet, at de fleste selv kan bære ansvaret, og de fleste kan klare sig selv inden for deres egne familiemæssige rammer. Det vil være det lykkeligste, og det vil også give os muligheder for netop at fokusere vores indsats mod dem, som har særlige problemer, så det synes jeg da vi skal